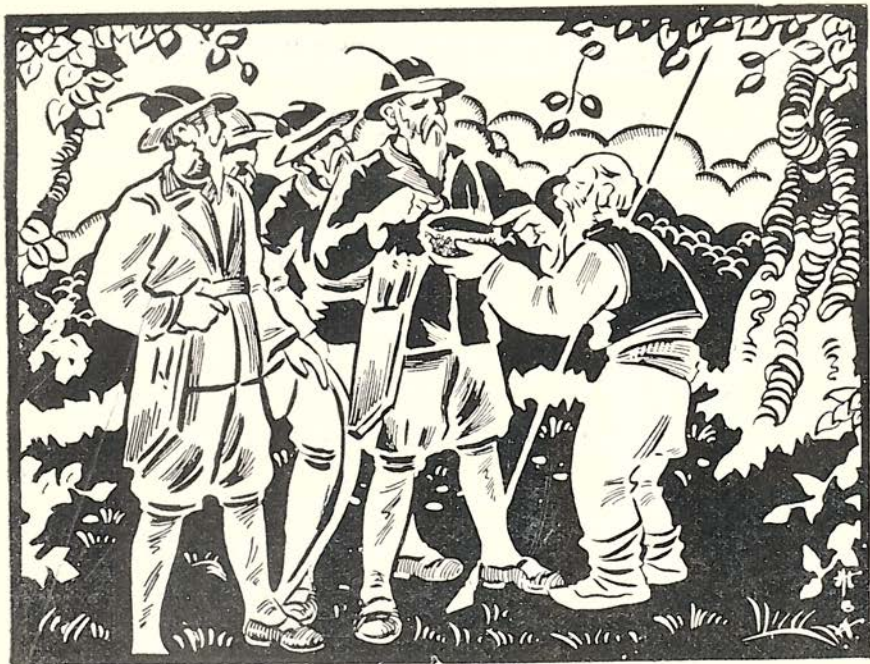

УМНИЯТЪ ОРАЧЪ

СЦЕНКА ТРЕТА

Сжщата полянка, както въ първата сценка.

Птичкитѣ, цвѣтата, пеперудкитѣ, калинкитѣ, брѣмбаритѣ и джуджетата играятъ хоро. Шурцитѣ имъ свирятъ

ЕДНА ПЕПЕРУДКА (долита): Бѣгайте, крийте се! Идатъ хора!

Всички се скриватъ задъ храститѣ.

Влизатъ боляритѣ облѣчени въ ловджийски дрехи. Тѣ сж уморени, угрижени.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Ето ни пристигнахме пакъ по тия диви мѣста, Ехъ, че се уморихъ!.. И нѣма где човѣкъ и да поседне... Единъ столъ да има поне... Пъкъ и кой знае кжде е тоя глупавъ старецъ?

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А кой знае дали и той самичкъ може да разгадае разговора съ царя.

ТРЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Може, не може, ще опитаме... (Клати глава). Иначе главитѣ ни отиватъ!

ЧЕТВЪРТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А ако старецътъ откаже и не иска да говори?

ПЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (показва кесията си): Златото отваря и на нѣмия устата и на рая вратата.

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А защо губимъ време въ праздни приказки?.. Да намѣримъ стареца.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Ехъ, да не му отиваме пъкъ чзкъ на нивата. Тукъ ще го повикаме... Но я слушайте, да опитаме ли по-напредъ друго, па после жълтичкитѣ. (Изважда кесията, сипва